

॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ एकामूर्तिर्बदरिकाश्रमेनारायणरूपा अपरापरमात्मरूपा

ततः प्राग्ज्योतिषः शक्तिहेमदंडामयस्मर्या ॥ व्यसृजद्वासुदेवाय द्विधा तामर्जुनोच्छिनत् ॥ १० ॥ ततश्छत्रं ध्वजं चैव च्छित्त्वा राज्ञोर्जुनः शरैः ॥ विव्याध दशभिस्तूर्ण
मुत्समयन्पर्वतेश्वरं ॥ ११ ॥ सोतिविद्धोर्जुनशरैः सुपुंसैः कंकपत्रिभिः ॥ भगदत्तस्ततः क्रुद्धः पांडवस्य जनाधिपः ॥ १२ ॥ व्यसृजत्तोमरान्मूर्ध्नि श्वेताश्वस्योन्ननाद
च ॥ तैर्जुनस्य समरे किरीटं परिवर्त्तितं ॥ १३ ॥ परिवर्त्तं किरीटं तद्यमयन्नेव पांडवः ॥ सुदृष्टः क्रियतां लोक इति राजानमब्रवीत् ॥ १४ ॥ एवमुक्तस्तु संक्रुद्धः शरव
र्षेण पांडवं ॥ अभ्यवर्षत्स गोविंदं धनुरादाय भास्वरं ॥ १५ ॥ तस्य पार्थो धनुश्छित्त्वा तूणीरान्सन्निकृत्य च ॥ त्वरमाणो द्विसप्तत्या सर्वमर्मस्वताडयत् ॥ १६ ॥ विद्ध
स्ततोऽतिव्यथितो वैष्णवास्त्रमुदीरयन् ॥ अभिमंथ्यां कुशं क्रुद्धो व्यसृजत्पांडवोरसि ॥ १७ ॥ विस्फुटं भगदत्तेन तदस्त्रं सर्वघातिवै ॥ उरसा प्रतिजग्राह पार्थ संच्छा
द्य केशवः ॥ १८ ॥ वैजयंत्यभवन्माला तदस्त्रं केशवोरसि ॥ पद्मकोशविचित्रा व्यासर्वत्र कुसुमोत्कटा ॥ १९ ॥ ज्वलनाकैर्दुवर्णाभापावको ज्वलपल्लवा ॥ तथाप
द्गपलाशिन्या वातकंपितपत्रया ॥ २० ॥ शुशुभेभ्यधिकं शौरिरितसीपुष्पसन्निभः ॥ ततोर्जुनः क्लान्तमनाः केशवं प्रत्यभाषत ॥ २१ ॥ अयुध्यमानस्तुरगान्संयं
तास्मीति चानघ ॥ इत्युक्त्वा पुंडरीकाक्षप्रतिज्ञां स्वां नरक्षसि ॥ २२ ॥ यद्यहं व्यसनी वास्यामशक्तो वा निवारणे ॥ ततस्त्वयैवं कार्यस्यान्न तत्कार्यमपि स्थिते ॥
॥ २३ ॥ सवाणः सधनुश्चाहं सुरासुरमानुषान् ॥ शक्तो लोकानि मान्जेतुं तच्चापि विदितं तव ॥ २४ ॥ ततोर्जुनं वासुदेवः प्रत्युवाचार्थवद्ब्रुवः ॥ शृणु गुह्यमिदं
पार्थ पुरावृत्तं यथानघ ॥ २५ ॥ चतुर्मूर्तिरहं शश्वल्लोकत्राणार्थमुद्यतः ॥ आत्मानं प्रविभज्ये हलोकानां हितमादधे ॥ २६ ॥ एकामूर्तिस्तपश्चर्यां कुरुते मे भुवि
स्थिता ॥ अपरापश्यति जगत्कुर्वाणं साध्यसाधुनी ॥ २७ ॥ अपरा कुरुते कर्म मानुषं लोकमाश्रिता ॥ शेते चतुर्थी त्विपरा निद्रां वर्षसहस्रिकीं ॥ २८ ॥ यासौ वर्षस
हसांते मूर्तिरुत्तिष्ठते मम ॥ वराहं भ्योवरान् श्रेष्ठांस्तस्मिन्काले ददाति सा ॥ २९ ॥ तंतु कालमनुप्राप्तं विदित्वा पृथिवी तदा ॥ अया च तवरं यन्मां नरकायाय तच्छृणु
॥ ३० ॥ देवानां दानवानां च अवध्यस्तनयोस्तु मे ॥ उपेतो वैष्णवास्त्रेण तन्मे त्वं दातुमर्हसि ॥ ३१ ॥ एवं वरमहं श्रुत्वा जगत्यास्तनयेतदा ॥ अमोघमस्त्रं प्रायच्छं
वैष्णवं परमं पुरा ॥ ३२ ॥ अवोचं चैतदस्त्रं वै त्वं त्वमोघं भवतु क्षमे ॥ नरकस्याभिरक्षार्थं नैनं कश्चिद्विधिष्यति ॥ ३३ ॥

॥ २७ ॥ अपराक्षेत्रज्ञरूपा अपराजलशायिनी ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥